OUTI HONGISTO

PIINATUT NAISET

HALMEENKIVI

DOCENDO

OUTI HONGISTO

PIINATUT NAISET

rikosromaani

HALMEENKIVI

DOCENDO

Ensimmäinen painos
Halmeenkivi -sarjan toinen osa
© Outi Hongisto ja Docendo 2027

Docendo on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
www.docendo.fi

Kansi: Jussi Jääskeläinen I kobaia-design
Graafinen suunnittelu ja taitto: Noora Ohvo
ISBN 978-952-850-948-6

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@docendo.fi

Prologi

Ymmärsin heränneeni. Lepäsin lämpimän peiton alla kädet tiukasti alavatsaani vasten. Tunsin niiden alla raastavaa särkyä. Olinko siirtänyt käteni itse, vai oliko joku asetellut ne sinne valmiiksi suojaamaan kivulta?

Silmäluomieni välistä aistin kirkasta valoa, mutta en jaksanut vielä avata niitä. Oli ihana maata lämpimässä, pitkittäen tulevaa. Kukaan ei vaatinut minulta vastauksia, en ollut tilivelvollinen kenellekään. Särky pakotti minut palaamaan tähän hetkeen. Kuulin kiireisiä askeleita ja tasaista puheensorinaa. Sairaala – ymmärsin ja muistin.

Nyt se oli tehty. Pian kaikki muuttuisi taas paremmaksi.

Samassa sänkyni vierestä kuului vaatteiden kahinaa.

– Mitenkäs täällä voidaan? Onko kipuja? kysyi vanhemman naisen ääni tavalla, jolla se oli kysytty sadoilta ennen minua ja kysyttäisiin vielä sadoilta minun jälkeeni. Nieluni oli kuiva kuin olisin juonut hiekkaa. Yritin kuulostella oloani. Lämmin huolenpito tuntui petollisen hyvältä. Huuleni olivat tarttuneet toisiinsa kiinni kuin avaamattomalla simpukalla. Yritin muodostaa sanoja lääketokkurassa.

– Ei… ei ole, vastasin. Särky kuului varmastikin asiaan, se oli pikku juttu kaiken muun rinnalla.

Avasin varovasti silmäni ja katselin ympärilleni. Kirkasta. Oikealla puolellani näin kaksi potilasta yhä unen suloisessa vaipassa levollisina makaamassa. Tämän täytyi olla heräämö. Hoitaja huomasi silmieni auenneen, ja minut kiidätettiin kiireen vilkkaa osastolle. Tarvittiin tilaa uusille heräämöille.

Lastentappajille.

Tällaisille kuin minä.

Lepäilin huoneessani hetken, mutta kun lääkäri oli käynyt tarkastuskierroksella, sain luvan lähteä kotiin. Huokaisin helpotuksesta. Kaikki muuttuisi varmasti taas hyväksi, kun palaisin yhteiseen kotiimme.

Kuulin huoneen oven avautuvan. Tunnistin naisen, joka astui huoneeseen varoen. Marketta oli miesystäväni äiti.

En tiennyt, mihin katsoa tai mitä sanoa. En ollut odottanut vieraita, kaikkein viimeksi häntä. Tiesikö Marketta, miksi olin päätynyt tähän ratkaisuun? Millaisen epäilyjen myrskyn raskauteni alkamisen ajankohta oli aiheuttanut parisuhteellemme? Millaisen muutoksen tilanne oli saanut aikaan miehessä? Lapsi ei voinut hänen laskelmiensa mukaan mitenkään olla hänen, sillä tämä oli ollut kriittiseen aikaan ulkomaankomennuksella. Yritykseni kertoa, ettei raskauden alkamisaikaa voitu määritellä päivien tarkkuudella, valuivat hukkaan. Vatsassani luvatta kasvanut lapsenalku oli aiheuttanut välillemme tilanteen, jonka purkamiseen en nähnyt muuta keinoa kuin tämän.

Poissa silmistä, poissa mielestä.

Marketta istui sairaalasänkyni viereen tuolille. Hän piti käsissään omenan kokoisessa lasimaljassa olevaa, herkkää vihreänkeltaista kukkaa, jonka tiesin olevan kymbidi orkidea. Marketta asetti kaunottaren pöydälleni. Jostain syystä tuo yksinkertaisen kaunis kukka tässä karussa ja kliinisessä ympäristössä puhutteli minua. Juuri nyt en uskaltanut päästää muita ajatuksia mieleeni. Marketta jutteli niitä näitä, kehui säätä ja puhui hänen ja hänen miehensä mökkiremontista. Emme sivunneet sanallakaan syytä, miksi olimme nyt tässä huoneessa. Lopulta Marketta nousi, katsoi minua silmiin kenties ensimmäistä kertaa ikinä. Hän silitti kättäni, jossa kanyyli vielä hetki sitten oli ollut kiinni, hymyili kyyneleidensä takaa ja lähti.

Leukani vapisi.

Katsoin orkideaa ja mietin, kuinka lähellä oli ollut, että olisin kertonut hänelle kaiken viime aikoina tapahtuneen. Mutta ei se varmaan ollut tarpeen, sillä kaikki muuttuisi nyt paremmaksi.

I

Torstai 10.8.2023

Luku 1

Tuukka

Tuukka Halmeenkivi herää kotoisan pienestä soluhuoneestaan. Hän kolauttaa isovarpaansa kirjoitustuolin metalliseen jalkaan ja puree alahuultaan, kun ontuu keittiöön tekemään aamupalaa. Aamiaista on tosin tarjolla myös Polamkin lounasravintola Miekkaleijonassa, mutta hän kaipaa tuttuja rutiinejaan. Hän on yllätyksekseen nauttinut siitä, että on saanut irtioton Espoon asunnosta ja arjesta veljensä Miikan kanssa. Elämä neuropiirteisen isoveljen tukena ei ole aina ollut mutkatonta. Vaikka Tampereen kodissa kämppiksenä onkin nyt Jarkko Luukkonen, se ei tunnu lainkaan niin kuormittavalta kuin yhteiselo veljen kanssa. Itse asiassa kimppakämppä muistuttaa Tuukkaa armeijan ajoista. Eipä sillä, myös ensimmäisen kouluviikon tiukan asiallinen tunnelma muistutti niistä. Nyt alkaneen toisen viikon loppupuolella tahti vaikuttaa sentään rennommalta, ja hän on löytänyt mukavan rytmin opiskelun sekä urheiluharrastusten välillä. Ennen nukkumaanmenoa hän vastasi vielä erään painista kiinnostuneen vanhemman opiskelijan viestiin ja lupasi osallistua tämän vetämiin painitreeneihin maanantaisin. Se olisi juuri sopiva laji lauantaisen brassijujutsun pariksi. Siihen rinnalle vielä sopivasti salitreeniä, lenkkeilyä sekä sählyä, niin hän pysyisi huippukunnossa pulpetissa istumisesta huolimatta.

Padasjoelta kotoisin oleva kämppis on herännyt. Jarkko tulee kylpyhuoneesta keittiöön pyyhe ympärillään ja raapii

parransänkeään. Hiuksensa hän on sitaissut jälleen man bunille eli miesnutturalle. Tuukka on puolestaan pyytänyt parturia leikkaamaan omat tummanruskeat hiuksensa lähes siiliksi, edestä muutaman sentin mittaiseksi pystytukaksi, sillä ahkerana urheilijana hän joutuu käymään useasti suihkussa.

– Huomenta, Tuukka sanoo ja saa Jarkolta vastaukseksi jonkinlaisen aamuäreän murahduksen. Tuukka hymähtää ja mittaa sopivan määrän kahvia suodatinpussin pohjalle.

Kun pääsy poliisikouluun varmistui, Tuukka ryhtyi etsimään sopivaa asuntoa koulun lähistöltä, sillä Polamkin asuntolat menisivät remonttiin lähiaikoina eivätkä ne olisi enää opiskelijoiden käytettävissä. Vuokra-asuntoihin liittyvällä keskustelupalstalla hän huomasi Jarkon ilmoituksen soluasuntokaverin hausta. Kun kävi vielä ilmi, että he molemmat aloittaisivat nyt elokuun alussa opinnot Polamkissa, hän laittoi tälle viestiä ja asiat etenivät salamannopeasti. Vaikka Tuukalla olisi hänen ja hänen veljensä Miikan vanhempien jättämän perinnön ansiosta mahdollisuus asua tasokkaamminkin, ei hän nähnyt sellaista mielekkäänä. Itse asiassa on tehnyt oikein hyvää pallotella päivällä opittuja asioita solukaverin kanssa yhteisen lenkin tai iltapalan äärellä. Heidän pienessä kolmiossaan on paitsi yhteinen avokeittiö olohuoneen yhteydessä, myös makuuhuoneet molemmille. Oma huone takaa riittävästi omaa rauhaa. Hän on huomannut haluavansa aiempaa enemmän pohtia asioita myös yksinään.

Jarkko tekee itselleen aamupalaa samalla kun selaa kännykkäänsä. Deittisovelluksen äänistä päätellen miehen vakuuttelut siitä, että kysyntä on selvästi lisääntynyt tämän Tampereelle muuton tai poliisikoulun aloittamisen myötä, saattavat pitää jopa paikkansa. Ajatus oman deittiprofiilin

tekemisestä vilahtaa Tuukan mielessä, mutta tuskin hänellä on aikaa moiseen, eikä hän oikeastaan tiedä, millaiseen suhteeseen olisi edes valmis. Punertavahiuksinen Laura käy Tuukan mielessä, mutta hän työntää muiston tämän nauravista kasvoista päättäväisesti sivuun aamutoimia häiritsemästä.

Tuukka palaa huoneeseensa ja vaihtaa pyjamahousut farkkuihin sekä yöpaitana toimineen Nirvana-paidan valkoiseen t-paitaan. Elokuun alku on vielä lämmin. Hän vilkaisee kelloa, sitten Jarkkoa, joka syö yhä aamupalaa nenä kännykässä kiinni. Tuukka huomaa ärtyvänsä. Hän on joutunut valvomaan isoveljensä Miikan aikatauluja miltei koko ikänsä, joten hän ei kaipaisi toista huollettavaa arkeensa. Toki heidän asuntonsa sijaitsee näppärän kävelymatkan päässä kampukselta, joten sinne ehtisi alle kymmenessä minuutissa. Mutta silti hän kokee olevansa uudesta ystävästään vastuussa. Tuukka käy keittiössä sulkemassa Jarkolta auki jääneet kaapit ja pesee kylpyhuoneessa hampaansa. Sukat kastuvat, Jarkko ei ole muistanut kuivata lattiaa suihkun jäljiltä. Kello on jo varttia vaille. Tuukka ei todellakaan halua tulla hikisenä saati viimeisenä luokkaan, jossa tämän aamun tärkeä tilaisuus pidettäisiin. Hän pudistaa päätään; Jarkko syö edelleenkin vasta aamupalaansa. Tuukka tarkastaa koulureppunsa sisällön kämppistä odottaessaan, ja muisto ensimmäisestä kouluviikosta nousee mieleen. Heille esiteltiin silloin kampuksen harjoitustiloja, teknisen rikostutkinnan laboratorio, ajoharjoittelurata, johtokeskus ja valtaisa harjoitusalue kulissikaupunkeineen. Kaikki tuntui innostavalta, ja hän huomasi kaivanneensa uuden oppimista. Koulupäivien jälkeen he ovat viettäneet Jarkon kanssa aikaa kampuksen omassa kirjastossa opiskelemassa tai liikuntahallilla, josta löytyy se paljon kehuttu

painisali. Ampumaradalle he eivät ole vielä ehtineet, mutta sen aika koittaa varmasti pian. Jarkko on kertonut kuuluvansa padasjokelaiseen metsästysseuraan, mihin tämä oli liittynyt heti kun vaan oli ikänsä puolesta päässyt, joten solukaveri osaa taatusti ampua paremmin kuin hän. Mutta vain toistaiseksi, Tuukka päättää.

Tuukka kuulee keittiöstä lusikan kilinää ja huokaa mielessään. Hän heittää koulurepun olalleen, suuntaa sitten pikkuiseen eteiseen ja sujauttaa lenkkarit jalkoihinsa. Oven vieressä on naulakko, jossa roikkuvat heidän henkilökorttinsa. Hän pujottaa kuvallisen lätkän kaulaansa. Ilman sitä ei koulun alueella saanut liikkua edes iltaisin tai viikonloppuina.

Asunnon ovi kolahtaa hiljaisessa porraskäytävässä. Vatsanpohjalla on perhosia. Aamulla koittaisi hetki, jota hän on odottanut vuosia, eikä hän aio myöhästyä siitä. Hän astelee jo koulua kohti, kun Jarkko juoksee hänet kiinni. Mies ymmärtää olla selittelemättä toimintaansa. Tämän kännykästä kuuluu tuttuja signaaleja, mutta nyt Jarkko laittaa sen äänettömälle.

Tuukka seisoo suuren kokovartalopeilin edessä eikä ole uskoa näkemäänsä: hänen yllään on tummansininen poliisin univormu ensimmäistä kertaa. Jaloissa on mustat kiiltävät kengät. Onneksi hän on laittanut tänään jalkoihinsa mustat sukat, sillä valkoisten tennissukkien kanssa näky olisi suorastaan hupaisa. Oikeastaan siitä oli kiittäminen Jarkon kastelemaa kylpyhuoneen lattiaa. Sukkia vaihtaessaan Tuukka muisti opettajan antaman neuvon sukkien värin suhteen. Univormun paksu kangas tuntuu ryhdikkäältä kehoa vasten, hihan poliisileijona näyttää suorastaan arvokkaalta. Hän kääntyilee peilin edessä eikä voi olla huomaa-

matta kasvoille hiipivää hymyään, Tuukasta tuntuu kuin hän olisi viisi senttiä aiempaa pidempi nämä vaatteet yllään. Hetki on tärkeä, se näyttää konkreettisesti, että hän on pian muuttumassa joksikin uudeksi. Hymy syvenee, syvältä rinnasta nousee riemun tunne: pian hänestä tulee oikea poliisi, pian heistä kaikista on tulossa poliiseja. Toki hän tiedostaa, että vaatteet tekevät poliisin vain ulkoisesti ja sisäinen identiteetti rakentuisi vasta vuosien varrella, niin on monissakin poliisien kirjoittamissa blogiteksteissä ja teoksissa kerrottu. Silti juuri tämä hetki jäisi ikimuistoisena Tuukan mieleen.

Vaatteiden sovituksen jälkeen Tuukka palaa maan pinnalle. Hän etsii oikean luokan pitkän käytävän varrelta ja löytää vapaan paikan sen perältä ikkunarivistä. Taakse hakeutumisesta on tullut hänelle tapa, vaikkei heillä olekaan luokissa nimettyjä paikkoja. Täältä hän voi tarkkailla kurssikavereitaan ja toivottavasti oppia näiden nimet jossain vaiheessa lukukautta.

Heidän vuosikurssillaan on silminnähden paljon naisopiskelijoita, ja ryhmän ikähaarukka on Tuukan arvion mukaan jossain 25–40 vuoden tietämillä. Eräs luokan etuosassa istuva mies näyttää tosin vielä vanhemmalta. Miehen täytyy olla huippukunnossa, jotta tämä on läpäissyt vaativat liikuntatestit ja päässyt koulutukseen. Sellaiselle hän nostaa hattua.

Toinen kouluviikko on melkein lopuillaan, huomenna olisi jo perjantai, ja hän lähtisi taas kohti Espoota. Ensimmäisestä kouluviikosta hän muistaa vain sen, kuinka valtavasti oli kaikkea uutta: koulu, opettajat, opiskelukaverit, yhteisasuminen Jarkon kanssa. Myös tämä toisen viikon alku on kulunut hujauksessa, innostuksen ja uuden oppimisen virrassa. Orientoivien opintojen myötä he ovat saaneet muun muassa käyttäjätunnuksia järjestelmiin ja tavanneet

opettaja- sekä opiskelijatutoreita. Polamkiin ja sen käytänteisiin heidät perehdyttivät innokkaat ja pätevät opiskelijakunnan edustajat. Tuukkakin on jo suunnitellut opettajatutorin tuella opintojaan – ja mikä jännintä – sen lisäksi että hän on saanut juuri sovittaa virkavaatteita, hän on saanut sovittaa myös suojavarusteita, jotka he saisivat vasta myöhemmin käyttöönsä. Virkavaatteisiin he saisivat sen sijaan pukeutua jo toisen periodin alussa. Sitten hänkin näyttäisi yhdeltä Smurffikylän asukkaista.

Auditorioon on tullut esittäytymään koulun opiskelijakunnan edustajia. Naisopiskelija kertoo parhaillaan erilaisista vapaa-ajan kerhoista, harrastusmahdollisuuksista sekä tietenkin opiskelijakunnan toiminnasta, jonka pyörittämiseen toivotaan nimenomaan uuden vuosikurssin oppilaita. Aihe on kiinnostava, mutta esitys kestää niin pitkään, että Tuukka huomaa vaihtavansa jatkuvasti asentoaan. Liikkumaan tottuneen ihmisen on vaikea istua paikoillaan tekemättä varsinaisesti mitään. Hänen mieleensä tulee Miikka ja tälle alakouluaikaan hankitut stimmailuvälineet, joiden avulla veli jaksoi istua pulpettinsa äärellä ja kuunnella opetusta. Ja sen jälkeen Miikka oppikin kaiken ääneen sanotun, muisti jopa jokaisen yksityiskohdan ulkoa. Ehkä hänenkin pitäisi hankkia tulevan virka-asunsa taskuun jonkinlainen fidget spinner tulevia palavereja tai koulutuksia silmällä pitäen.

Samassa pöydän kulmalla lepäävä kännykkä surahtaa. Tuukka hätkähtää, ääni on turhan voimakas hiljaiseen tilaan. Vieressä istuva harteikas vaasalainen mies vilkaisee häntä, mutta tämän kasvoilla viivähtää hymynpoikanen. Esiintyjille asti ääni ei ole kantautunut, joten Tuukka kääntää näytön ylöspäin ja asettaa puhelimen äänettömälle. Sitten hän huomaa, että Laura Ahlgren on lähettänyt hänelle viestin huomisillan tapaamisen aikatauluista.

Alkukeväästä hän tunsi Lauran vain yhtenä kuntosaliasiakkaistaan ja toimi tämän personal trainerina, mutta tilanne muuttui, kun Laura otti yllättäen yhteyttä ja pyysi hänen ja Miikan apua. Laura oli joutunut ikävän päällekarkauksen uhriksi, ja Tuukan onneksi he pystyivät auttamaan naista ja ratkaisemaan tapauksen. Samanaikaisesti hänen ja Miikan uuden kodin lähellä Espoon Niittykummussa tapahtui myös henkirikos, jonka loppuratkaisuun heillä kolmella ja erityisesti Miikan tietoteknisillä taidoilla oli suuri merkitys.

Kun Tuukka viime perjantaina ensimmäisen kouluviikkonsa päätteeksi palasi heidän yhteiseen kotiinsa, hän huomasi jo eteisessä kengät, jotka eivät olleet hänen saati Miikan. Joten kun hän näki Lauran heidän kodissaan, hän ei tiennyt, mitä ajatella. Pienen nanosekunnin ajan hän luuli, että Laura oli tullut kylään *hänen* vuokseen, mutta sitten hän ymmärsi, että Laura olikin tullut Miikan vuoksi. Tuukka ei ollut varma, seurustelivatko nämä, mutta kun hän näki Lauran koskettavan Miikan selkää tämän ohi kulkiessaan, hän tunsi möykyn nielussaan. Toki hän on veljensä vuoksi iloinen. Miikka, jos kuka, on onnensa ansainnut.

Laura

Asuntomarkkinat ovat pysähtyneet kuin seinään kesän aikana, jolloin Laura on ollut pois töistä keväällä tapahtuneen päällekarkauksen vuoksi. Tänä aamuna hän on kuitenkin palannut Helsingin Munkkiniemessä sijaitsevan kiinteistönvälitysketjun toimistoon, jossa on työskennellyt asuntojen myynnin parissa viimeiset neljä vuotta. Hän uskoo pystyvänsä taas töihin, vaikka paluuhetki hiipuvien asuntomarkkinoiden vuoksi ei olekaan paras mahdollinen.

Laura astuu toimiston vetäjän Maisan huoneeseen, ja tämä tulee halaamaan häntä. Laura vastaa rutistamalla naista pitkään.

– Kiitos, että ymmärsit tilanteeni, Laura sanoo. – Arvaan, että olet joutunut hyvin ikävään välikäteen sen vuoksi.

– Nooh… Onhan tässä vuosien mittaan tapahtunut vaikka mitä… Joskus välittäjällä jää putki päälle ja asunnon myyjä sekä asiakkaat soittavat vihaisina, kun välittäjä ei saavukaan näytölleen, Maisa sanoo ja jatkaa: – Onneksi Inka oli riittävän hyvin perillä sinun kohteistasi, joten me pärjäsimme.

– Olen edelleen kovin pahoillani, Laura sanoo. He keskustelevat hetken työn jatkamisen yksityiskohdista. Seuraavaksi Lauran on hoidettava vaikein osuus, kohdattava Inka. Laura menee avotoimiston puolelle ja vilkaisee erään työpöydän suuntaan. Sen äärellä ei istu ketään, mutta työtuolilla on tuttu käsilaukku. Laura kurkistaa pikkuiseen keittokomeroon, jossa Inka kaataa parhaillaan kahvia nimikkomukiinsa. Laura tuntee sydämensä hakkaavan. Hän nojaa keittiön ovensuuhun ja vetää syvään henkeä.

– Hei Inka.

– Hui hitto mä säikähdin, Inka vastaa ja painaa käden rinnalleen.

– Ei ollut tarkoitus pelästyttää, Laura sanoo. – Ehtisitkö jutella hetken?

Inka katsoo häntä nopeasti, kääntää sitten katseensa pöydällä höyryävään kahvikuppiinsa.

– Olen sinulle suuren anteeksipyynnön velkaa, Laura sanoo. – Haluaisin myös kertoa tarkemmin, mitä aiemmin tapahtui.

Inka kääntyy kohti Lauraa, nyökkää hyväksyvästi ja tarttuu kuppiinsa.

– Mennään tuonne pikkuneukkariin.

Laura sulkee neukkarin oven ja asettuu Inkaa vastapäätä, kuin he olisivat myyjä ja ostaja. Laura kertoo edelliskevään tapahtumista ja sanoo:

– Haluan pyytää vilpittömästi anteeksi etten vastannut edes sun viesteihin. Mä en kerta kaikkiaan kyennyt. Ja sä jouduit hoitamaan kaikki mun keskeneräiset työni. Olen siitä todella pahoillani ja tajuan toki, millaiseen tilanteeseen ajoin sut silloin.

– Olihan se tosiaan vähän… Jouduin selittelemään ja pyytämään anteeksi kaikilta toimeksiantajiltasi. Ei ollut ihan helppoa saada heitä vakuuttuneeksi siitä, että hoidan asuntojen myynnin ihan yhtä hyvin kuin sinäkin, Inka toteaa.

– Vastasit niiden myynneistä varmasti paremmin kuin minä. Varmistan Maisalta, että olet saanut täydet palkkiot kaikista kohteista, Laura sanoo. Inka huitaisee kädellään ilmaa, ja juuri tästä Laura naisessa pitää: tämä ei ajattele ensimmäisenä omaa napaansa vaan yhteistä hyvää.

Inka katsoo häntä silmiin.

– Voitko sä nyt jo paremmin?

– Voin. Kyllä mä uskallan sanoa sen jo ääneen. Olen käynyt koko kesän psykoterapiassa ja saanut työkaluja menneiden käsittelemiseen.

– Hyvä jos olet saanut sieltä apua ja että elämä kantaa taas. Mutta nyt meidän on varmaan ryhdyttävä hommiin ja tienaamaan, Inka sanoo.

– Hyvä idea. Osaankohan mä enää edes perusasioita, Laura naurahtaa.

– Osaat varmasti. Sinähän olet meidän huippumyyjämme.

MIESTEN ON AIKA MAKSAA TEOISTAAN.

Yhdeksäsluokkalainen Emilia karkaa painostavan uskonnollisesta kodistaan. Hän tutustuu kolmeen nuoreen mieheen ja lähtee näiden mukaan. Seuraavana aamuna hän ei muista mitään edellisestä illasta. Kotiin hän ei uskalla tapahtuneen jälkeen palata.

Poliisiammattikorkeakoulussa opinnot juuri aloittanut Tuukka Halmeenkivi joutuu keskelle painajaista, kun hänelle selviää, mitä hänen tuntemansa Emilia on joutunut kokemaan. Tuukka päättää yhdessä autistisen it-neroveljensä Miikan kanssa selvittää tapauksen.

Juuri kun he ovat päässeet tekijöiden jäljille, tapahtuu kauheita. Tuukan on tartuttava toimeen ja pelastettava mahdollinen seuraava uhri – maksoi mitä maksoi.

Halmeenkivi-dekkarisarjan toisessa osassa Outi Hongisto onnistuu jälleen kuvaamaan piinaavan realistisesti yhteiskunnan kipupisteitä.

DOCENDO
9 789528 509486
www.docendo.fi | KL 84.2 | ISBN 978-952-850-948-6

Kansi: Jussi Jääskeläinen